

Rimmen äro visserligen blott assonanser, men sådana ersätta ofta rimmen i fsv. poesi, t. ex. Hert. Fredr. *ridha : blifua; ganga : standa; kæmenære : flere; mera : redho; swa : tro.*

Översättning: Jesus Kristus, som allt förmår, göre Äsas själ säll! I den förkunnelsen dog hon (i). In i stenen har liket att gå.

50. Hässleby, Rogslösa sn, Dals hd.

Pl. XVIII. Fig. 2 (efter E. Ihrfors).

Litteratur: E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 13, teckning.

E. Ihrfors ger i *Ostrogothia sacra* en teckning av en runstensbit, som han funnit vid gården Hässleby i Rogslösa.

Teckningen visar ett litet stycke av slingan med runorna **uittu**, som icke kunna tydas.

51. Väversunda kyrka, Dals hd.

Pl. XVIII. Fig. 3. (B. 921.)

Litteratur: B. 921; L. 1660; W. 187; *Ransakning* 1667—1684, teckning; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland* 2, s. 646.

Runstenens läge angives i *Ransakning* på följande sätt: »Denne steen ligger wästan om wapnhuuszdören, och effterföljande skriff är begynt öster til å söder sijdan.» Därpå följer en teckning av runslingorna, vilken »begrinner» med stenens avslagna ända, som väl alltså varit vänd åt öster. Runstenen är förlorad.

Runstenen har uppenbarligen varit en kalkhäll, lik dem i Orlunda. Hällen var enligt teckningen avslagen i den ända, som innehållit inskriftens mitt. Enligt gravstensskalan i B. 921 var av den långsidan, som innehåller inskriftens börjen, 1,54 m i behåll, av den med inskriftens slut 2,14 m.; bredden var 80 cm.

Runorna äro ristade i slingor uteder stenens kanter med foten inåt stenen, mittytan är fylld av ornamentsslingor.

Enligt B. 921 äro runorna följande:

Begynnelsesidan: **barkuiþr : karþi : stin : þena** —

5 10 15 20

Slutsidan: — **hrip : kop : hialbi : sihol : hans :**

25 30 35 40

Uti **barkuiþr** är **b** vänderuna. Runan **o** har formen **ʒ**, **a** **†** och **n** **†**.

Namnet **barkuiþr** motsvarar fsv. *Bærghvidh*, varpå Lundgren, *Personnamn*, har blott ett citat. I norsk-isl. förekommer icke detta namn enligt Lind, *Norsk-isl. dopnamn*. I runinskrifter förekommer det i nom. sing. **barkuiþr** D8vo 82, Nybble, Södm., och ack. sing. **barkuiþ** Åda, Södm., enligt min undersökning 1901; D8vo 29 har **birkuiþ**.

I det andra namnet — **hriþ** visar den sneda ställningen av **h**, att namnet börjat den senare långsidans inskrift. Detta **h** måste höra till namnets första led, som alltså förmodligen varit **(si)h-** *Sig-*; jfr i avs. på ristningen **rikulfr** B. 923, Ög. 139 V. Tollsta. Den andra leden är sålunda **-riþ**. Namnslutet **-rðr** finnes icke uti maskulina namn, troligen åsyftas därför samma form som isl. *Sigrðr*, fsv. *Sigrødh*, *Sigrudh*. Ristningen **sihol** av ordet 'själ' bör sammanhållas med **siaol** Ög. 74 Hov, troligen av samma ristare. Troligen är därför **sihol** felristning för **siaol**, som sannolikt uttrycker en omljudd form *siql*.

Översättning: Bergvid gjorde denna sten (efter sin fader? Si)grød. Gud hjälpe hans själ!

52. Väversunda kyrka, Dals hd.

Pl. XVIII. Fig. 4. (B. 921.)

Litteratur: B. 872, 921; L. 1661; W. 188; *Ransakning* 1667—84; Wiedes teckning i VHAA; P. A. Säve, *Reseber.* 1861, s. 114; C. F. Nordenskjöld, *Reseber.* 1871, s. 113, teckn.; E. Ihrfors, *Ostrog. sacra* (1880), s. 2.

I *Ransakning* finnes om denna runsten följande uppgift: »Uthi wäfwersunna wapnhuusz döör ligger een steen med effterskrefne förnötte bookstäfwor, aff uth- och ingående folck, och kan man icke wäl weta, om ock icke någre bookstäfwor wid endarne äro af then påbygde muren fordolde».

Runstenen är en kalkhäll, som ligger som tröskelsten i yttre kyrkodörren, på kyrkans södra sida. Längden är 96 cm, bredden 52 cm. Slingans bredd är 11 cm.

Av ristningen är nu ytterst obetydligt i behåll, varför teckningarna i Bautil, som inbördes förete någon liten olikhet, äro huvudkällan för kännedomen om inskriften. Även Wiedes teckning visar mycket ringa del i behåll av den i Bautil tecknade ristningen.

Bautils första runa **i** uti **ir** finnes icke, men **r** är fullständigt i behåll. Därpå följer en punkt som skiljetecken, vilken saknas i Bautil men finnes hos Wiede. Av det följande **b[ruþr]** finnes blott **b**, och även på detta är övre kännestreckket nästan bortnött. Därpå är intet synligt förrän kännestreckket till **u** i **[let]u**, som är fullt tydligt 5,5 cm nedifrån men synligt ytterligare 4 cm uppåt. Uti **letu** sakna båda teckningarna kännestreckket på **l**. Av radens sista stav äro 5 cm uppifrån skönjbara.

Den andra raden börjar i Bautil med **pena**, vars **p** är tämligen oskatt; av **e** finnes övre hälften med prick, såsom i B. 872, varemot B. 921 har **þ**. Av **þ n i pena** finnes blott 3 cm uppifrån, varefter inskriften är utnött till *** o i ioril**, vars **r** ock är i behåll så när som på toppen och foten av kännestreckket, och därefter följa två stavar av **il**. På